

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Tožeča stranka v utemeljitev tožbe navaja en tožbeni razlog.

1. Tožbeni razlog: tožena stranka naj bi kršila člena 2 in 30(3) Direktive 2004/18/ES, ker:

- informacije, pomembne za predložitev ponudbe, vsem udeležencem postopka za oddajo javnega naročila niso bile dane na voljo na enak način in v enakem obsegu.
- so bile izbranemu ponudniku informacije dane na voljo na diskriminatoren način, zaradi česar je dobil prednost, ker je lahko popravil svojo ponudbo; in
- je bil postopek s pogajanjem voden tako, da je tožena stranka vplivala na izid postopka, ker je zahtevala dodatne informacije ali pojasnila le od nekaterih udeležencev, s čimer je kršila načeli prepovedi diskriminacije in preglednosti.

(¹) Direktiva 2004/18/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 31. marca 2004 o usklajevanju postopkov za oddajo javnih naročil gradenj, blaga in storitev (UL 2004, L 134, str. 114).

Tožba, vložena 26. julija 2011 – Symfiliosi proti FRA

(Zadeva T-397/11)

(2011/C 282/70)

Jezik postopka: angleščina

Stranki

Tožeča stranka: Symfiliosi (Nikozija, Republika Ciper) (zastopnik: L. Christodoulou, odvetnik)

Tožena stranka: Agencija Evropske unije za temeljne pravice (FRA)

Predloga

- Razglasitev ničnosti odločbe Agencije Evropske unije za temeljne pravice z dne 23. maja 2011 o dodelitvi prve okvirne pogodbe na podlagi postopka javnega razpisa F/SE/10/03 – Sklop 12 Ciper družbi First Elements in druge okvirne pogodbe družbi Symfiliosi;
- Agenciji Evropske unije za temeljne pravice naj se naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Tožeča stranka v utemeljitev tožbe navaja en tožbeni razlog, s katerim uveljavlja, da Agencija ni obrazložila svoje odločbe. Poleg tega zatrjuje, da so bile ocene ponudb samovoljne, nesorazmerne in nezakonite.

Tožba, vložena 29. julija 2011 – Banco Santander in Santusa proti Komisiji

(Zadeva T-399/11)

(2011/C 282/71)

Jezik postopka: španščina

Stranke

Tožeči stranki: Banco Santander, SA (Santander, Španija), Santusa Holding, SL (Boadilla del Monte, Španija) (zastopniki: J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro in R. Calvo Salinero, odvetniki, M. Muñoz de Juan, odvetnica)

Tožena stranka: Evropska komisija

Predlogi

Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

- ugotovi dopustnost razlogov za ničnost, navedenih v tej tožbi, in jim ugodi ter posledično razglasi člen 1(1) [izpodbijanega] sklepa, ki člen 12(5) Texto Refundido de la Ley del Impuesto sobre Sociedades (zakon o davku od dohodkov pravnih oseb – prečiščeno besedilo) (TRLIS) opredeljuje kot državno pomoč, za ničen;
- podredno, člen 1(1) [izpodbijanega sklepa] razglasi za ničen v delu, v katerem je ugotovljeno, da člen 12(5) TRLIS vsebuje elemente državne pomoči, kadar se uporabi za pridobitev večinskih deležev;
- podredno, člen 4 [izpodbijanega sklepa] razglasi za ničen v delu, ki vsebuje odredbo za izterjavo pomoči za transakcije, ki so bile izvedene pred objavo končnega sklepa, ki je predmet te tožbe, v Uradnem listu Evropske unije (UL EU z dne 21. maja 2011);
- podredno, razglasi za ničen člen 1(1) in še bolj podredno člen 4 [izpodbijanega sklepa] v delu, ki se nanaša na transakcije v Mehiki, Združenih državah in Braziliji; in
- Komisiji naloži plačilo stroškov tega postopka.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Ta tožba je vložena zoper Sklep Komisije C(2010) 9566 z dne 12. januarja 2011 o davčni amortizaciji finančnega dobrega imena (goodwill), ki izhaja iz prevzema deležev v tujih družbah.

Tožeči stranki v podporo svoji tožbi navajata tri razloge.

1. Prvi razlog se nanaša na očitno napačno uporabo prava pri presoji pojma „selektivnost“ in pri opredelitvi zadevnega ukrepa kot državne pomoči.

— Tožeči stranki menita, da Komisija ni dokazala, da presojan davčni ukrep daje prednost „posameznim podjetjem ali proizvodnji posameznega blaga“, kot to zahteva člen 107(1) PDEU. Komisija zgolj sklepa, da je ta ukrep selektiven zaradi dejstva, da se uporablja samo za pridobitev deležev v tujih družbah (v tem konkretnem primeru, družbah iz tretjih držav, ki niso članice EU) in ne v nacionalnih družbah. Tožeči stranki menita, da je takšno razlogovanje napačno in se vrti v krogu: dejstvo, da uporaba presojanega ukrepa – enako kot katere koli druge davčne določbe – temelji na izpolnjevanju določenih objektivnih pogojev, ne pomeni, da je tak ukrep selektiven *de iure* ali *de facto*. Španija je predložila podatke, ki dokazujejo, da gre za splošen ukrep, ki je na voljo – *de iure* in *de facto* – vsem družbam, ki so zavezane k plačilu španskega davka od dohodkov pravnih oseb, ne glede na njihovo velikost, vrsto, sektor ali izvor.

— Drugič, *prima facie* različno obravnavanje iz člena 12(5) TRLIS – daleč od tega, da bi pomenilo selektivno prednost – služi vzpostavitvi davčne enakosti za vse transakcije pridobitve deležev, bodisi domače bodisi tuje. V tretjih državah obstajajo resne ovire za združitve, ki jih v praksi onemogočajo; nasprotno pa so združitve mogoče v Španiji in se zanje prizna amortizacija finančnega dobrega imena. Zato člen 12(5) TRLIS ne stori drugega kot razširja takšno amortizacijo na nakup deležev v družbah tretjih držav, ki je transakcija, ki je najbližji – in izvedljiv – funkcionalni ekvivalent domačim združitvam in je zato del sistematike in logike španskega sistema.

— Komisija napačno ugotavlja, da ni ovir za združitve z družbami tretjih držav in posledično napačno določa referenčni sistem za ugotavljanje selektivnosti, pri čemer ne sprejema argumentov davčne nevtralnosti. Zlasti se moti pri analizi transakcij, izvedenih v Združenih državah, Braziliji in Mehiki.

— Podredno, sklep bi moral biti ničen vsaj v primerih prevzema večinskega nadzora v družbah tretjih držav, primerljivih z domačimi združitvami in zato utemeljenih s sistematiko in logiko španskega sistema.

2. Drugi razlog temelji na napačni uporabi prava pri določitvi imetnika koristi od ukrepa.

— Podredno in tudi če se šteje, da člen 12(5) vsebuje elemente državne pomoči – *quod non* – bi morala Komisija opraviti izčrpno ekonomsko analizo za ugotovitev, kdo so bili imetniki koristi od potencialne pomoči.

Tožeči stranki menita, da so imetniki koristi od pomoči (v obliki previsoke cene za nakup deležev) prodajalci deležev in ne, kot meni Komisija, španske družbe, ki so uporabile navedeni ukrep.

3. Tretji razlog temelji na kršitvi splošnega načela varstva legitimnih pričakovanj, kar zadeva določitev področja uporabe *ratione temporis* odredbe za vračilo.

— Podredno in če se člen 12(5) šteje za pomoč, Komisija z omejitvijo področja uporabe *ratione temporis* načela varstva legitimnih pričakovanj do objave sklepa o uvedbi formalnega postopka preiskave (21. december 2007), zaradi česar zahteva vračilo v zvezi s tistimi transakcijami, ki so bile izvedene po tem datumu (razen v primeru transakcij pridobitev večinskih deležev, izvedenih v Indiji in na Kitajskem, za katere se varstvo legitimnih pričakovanj podaljšuje do 21. maja 2011, ki je datum objave končnega sklepa, ker meni, da v teh primerih pa obstajajo izrecne pravne ovire za mednarodne združitve) ne upošteva sodne prakse sodišča Evropske unije.

— Tožeči stranki zatrjujeta, da uvedba formalnega postopka preiskave v skladu s prakso Komisije in sodno prakso ne prejudicira narave ukrepa, zaradi česar ne more služiti za končni rok (*dies ad quem*), ampak bi ta moral v vsakem primeru sovpadati s datumom objave končnega sklepa v Uradnem listu Evropske unije.

— Poleg tega vsebinske omejitve, ki jih [izpodbijani] sklep določa za varstvo legitimnih pričakovanj od uporabe sklepa o uvedbi postopka do končnega sklepa – saj je varstvo omejeno na pridobitve večinskih deležev na Kitajskem in v Indiji – niso utemeljene. Takšno varstvo legitimnih pričakovanj bi se moralo v skladu s sodno prakso raztezati na vse transakcije v kateri koli tretji državi.

Tožba, vložena 29. julija 2011 – Altadis proti Komisiji

(Zadeva T-400/11)

(2011/C 282/72)

Jezik postopka: španščina

Stranki

Tožeča stranka: Altadis, SA (Madrid, Španija) (zastopniki: J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero, odvetniki in M. Muñoz de Juan, odvetnica)

Tožena stranka: Evropska komisija